

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽ/28/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010162
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010162.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislavská ul. č. 1/a, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Apollo Business Center, 821 09 Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova ul. č. 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/68/2014 zo dňa 21.10.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/68/2014 zo dňa 21. októbra 2014 p o t
v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet, podľa priloženého platobného predpisu, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/68/2014 zo dňa 21.10.2014 odporkyňa uložila navrhovateľke povinnosť zaplatiť podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 67 ods. 15 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) pokutu vo výške 1000 € za porušenie povinnosti uloženej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii tým, že v rámci programovej služby TV MARKÍZA odvysielala dňa 20.03.2014 program V obci na východe Slovenska sa učiteľka „mucinkovala“ s 9-ročnými deťmi, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do osobnej cti dotknutej učiteľky.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľke doručené dňa 29.07.2014, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 552/SKO/2014. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby k oznámeniu zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy a vyjadrila sa k podkladom pre rozhodnutie v

predmetnom konaní. Súčasne bola upozornená, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporkyňa môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v konaní sú dostačujúce. Navrhovateľka požiadala dňa 1.08.2014 o doručenie záznamu predmetného vysielania, ako aj monitorovacej správy o šetrení sťažnosti, ktoré dôkazy boli následne navrhovateľke doručené. Zároveň bolo vyhovie žiadosti účastníka na predĺženie lehoty na vyjadrenie k začatému správnomu konaniu. Vyjadrenie zaslala navrhovateľka odporkyni a bolo jej doručené dňa 28.08.2014 a následne Rada rozhodla dňa 21.10.2014.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporkyňa uviedla, že podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Rada vo svojom napadnutom rozhodnutí poukazuje podrobne na genézu predmetného programu, ktorý zasiahol do osobnej cti predmetnej učiteľky.

Predmetný príspevok bol odvysielaný dňa 20.03.2014 a obsahoval informácie nasledovného znenia:

Redaktor: „Riaditeľku na to, čo sa deje v jednej z tried školy, upozornili rodičia“. X. Y., riaditeľka základnej školy (v obraze, kamera sníma nástenky a obrazy na stene v škole): „Sťažovali sa vlastne na nevhodné správanie sa učiteľky k deťom. Aj nejaké také masírovanie alebo v úvodzovkách mucinkovanie“.

Telefonuje matka školáka (kamera sníma školskú chodbu): „No, ja som to nazvala aj ošahávanie, ohmatávame. Krk, plec“.

Redaktor: „A koľko rokov mali tie deti?“.

Telefonuje matka školáka: „Deväť“.

Redaktor (zábery na nástenku na chodbe, kamera sníma prázdnu školskú chodbu, plagát s textom Ublížujú ti?, plagát Linka detskej dôvery): „Sťažnosti šokovaných rodičov skončili na krajskom školskom úrade, aj na školskej inšpekcii. Tí rozhodli, že prípad prešetří riaditeľka školy“.

X. Y., riaditeľka základnej školy (redaktor na schodoch, riaditeľka v obraze): „Deti to potvrdili, že vykonávali takéto nejaké masírovanie“.

Redaktor (kamera sníma podlahu triedy, školské tašky zavesené na laviciach v triede): „Akým spôsobom ste to vy vyriešili?“.

X. Y., riaditeľka základnej školy (v obraze, kamera sníma tabuľu v triede): „K tomu sa nemôžem zatiaľ vyjadrovať, lebo je to v štádiu súdneho konania“.

Redaktor (kamera sníma prázdnu triedu s lavicami): „Priestor na vyjadrenie sme chceli dať aj spomínanej učiteľke. Niekoľkokrát sme ju navštívili doma. (redaktor stojí pred bránou). Nenašli sme ju dopoludnia, ani neskoro popoludní (kamera sníma ruku držiacu telefón pri mikrofóne, vo zvuku počuť vyzváňací tón jedenkrát, záber na okno budovy.). J. U., televízia Markíza.“

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 29.12.2014 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala jeho zrušenia ako nezákonného z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ až e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“), vrátenia veci odporkyni na ďalšie konanie a priznania náhrady trov súdneho konania.

Pokiaľ išlo o porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľka uviedla, že odporkyňa v rozhodnutí tvrdila, že príspevkom došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, napr. cti dotknutej učiteľky, pričom navrhovateľka sa domnieva, že takéto závery odporkyne, prijaté bez relevantného dokazovania a skúmania skutkového stavu neprimerane zasahujú do práv navrhovateľky, na uloženie sankcie neboli splnené zákonné a ústavné dôvody, a rozhodnutie tiež nepripustne zasahuje do právomoci všeobecných súdov SR a ich rozhodovacej právomoci. Podľa navrhovateľky prebieha súdne konanie medzi (navrhovateľkou Mgr. Y. J. a odporcom MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o. o ochranu osobnosti vedené na Okresnom súde

Bratislava IV pod sp. zn. 8C/66/2014. V danom konaní sa Mgr. J. domáha náhrady nemajetkovej ujmy 50 000 € z dôvodu odvysielania príspevkov.). Navrhovateľka má za to, že napadnuté rozhodnutie odporkyňa neoprávnene prejedukuje závery konania pred Okresným súdom Bratislava IV. Práve súd a nie odporkyňa je totiž tým orgánom, ktorý má po relevantnom dokazovaní a právnom posúdení veci rozhodnúť, či príspevkami bolo zasiahnuté do osobnostných práv dotknutej učiteľky alebo nie. Odporkyňa pre takéto závery nedisponuje dostatočnými kompetenciami ani oprávneniami, čo potvrdzuje tiež fakt, že pri svojom posudzovaní príspevkov dospela k viacerým nesprávnym skutkovým zisteniam a právnym záverom. Aj z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania o ochranu osobnosti je preto potrebné, aby súd rozhodnutie odporkyňa zrušil, a odporkyňa následne svoje konanie zastavila.

Podľa navrhovateľky zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby možno vo vysielaní len v prípade, ak je táto osoba identifikovateľná. Odporkyňa v rozhodnutí dospela k záveru, že dotknutá učiteľka bola dostatočne individualizovaná na kvalifikovaný zásah do jej garantovaných práv a slobôd. V rozhodnutí uviedla, že k tomuto záveru dospela na základe zistenia, že príspevky obsahovali zobrazenie domu dotknutej učiteľky a konkrétnu identifikáciu riaditeľky školy. Vzhľadom na to, že v rozhodnutí odporkyňa uvádza len tieto dva dôvody, je zrejmé, že jej skutkový záver sa opiera výlučne o tieto dve skutočnosti.

Podľa navrhovateľky dom učiteľky nebol v prvom príspevku zobrazený vôbec, a to ani náznakom. V celom príspevku sa žiadne údaje o učiteľke nespomínajú, vrátane domu, alebo nejakých znakov, podľa ktorých by sa daný dom a jeho okolie dalo lokalizovať. Ide o zjavný omyl odporcu, ktorý do odôvodnenia nevhodne a nesprávne skopíroval celý odsek zo svojho iného rozhodnutia č. 551/SKO/2014. Odvysielaný bol len krátky prestrih na plot a zvonček (bez mena) pred domom učiteľky. V pozadí bola viditeľná malá časť strechy jej domu. Skutkové závery odporkyňa na str. 15 rozhodnutia o tom, že „príspevky obsahovali zobrazenie domu dotknutej učiteľky“ sú teda vo vzťahu k príspevku absolútne nepravdivé. Meno riaditeľky X. Y., ako oficiálneho predstaviteľa školy, t.j. jeho štatutárneho zástupcu bolo nevyhnutné uviesť. Išlo o respondenta - osobu poverenú výkonom štátnej správy, t.j. oficiálneho predstaviteľa základnej školy zriadenej Obecným úradom Slovinky. V takýchto prípadoch sa mená a funkcie musia v spravodajstve uvádzať. Nešlo o žiadny tajný zdroj, ani o bežnú osobu odpovedajúcu v rámci ankety, či o súkromnú osobu informujúcu o svojich záležitostiach. Podľa navrhovateľky práve vyjadrenie riaditeľky malo zabezpečiť objektivitu príspevkov a potvrdilo, že navrhovateľka čerpala informácie z relevantného - oficiálneho zdroja. Odporkyňa túto skutočnosť hodnotila len čiastkovo a bez celkových súvislostí.

Podľa navrhovateľky je tiež potrebné zopakovať, že navrhovateľka vyvinula všetky dostupné kroky a snahu na neodhalenie identity dotknutej učiteľky, neuviedla ani jej iniciály (na rozdiel od iných médií) ani názov obce. V reportáži bolo len naznačené, že ide o školu na Spiši. Neuviedlo sa ani, či ide o obec alebo mesto. Potenciálne riziko odhalenia identity osoby, ktorej sa reportáž týka nemôže byť dôvodom na neodvysielanie reportáže. Takéto limitovanie by ohrozilo funkciu spravodajstva na Slovensku. Dôležité je, aby v reportáži odzneli relevantné informácie, bola všestranná, a aby neporušovala prezumpciu nevinoty. Podmienka dostatočnej individualizácie dotknutej osoby tak nemohla byť splnená a navrhovateľka tak nemohla zasiahnuť do jej základných práv a slobôd.

Pokiaľ odporkyňa v rozhodnutí konštatovala, že vybrané výroky z príspevkov smerujú k obvineniu konkrétnej osoby zo sexuálne motivovaného, pedofilného konania, tak k týmto záverom dospela napriek tomu, že údajné konanie učiteľky je opisované v polemickom tóne (pomocou slova „vraj“), predstaviteľ polície sa vyjadril, že nedošlo k trestnému činu, a nebol uvedený žiadny konkrétny znak identifikujúci učiteľku. Žiadne obvinenie zo strany vysielateľa a jeho redaktora z príspevkov nevyplýva.

Odporkyňa v rozhodnutí opakovane navrhovateľke vytýkala aj neaktuálnosť príspevkov. Príspevky boli iniciované na základe telefonátu diváka, t.j. tzv. diváckeho tipu. Redaktor na jeho základe vycestoval na dané miesto, hovoril mimo iného s predstaviteľkou polície avšak najmä s riaditeľkou školy, ktorá ho informovala (čo bolo aj odvysielané), že v danej veci stále beží súdne konanie. Podľa nedávnych zistení navrhovateľky, stále prebiehajú viaceré súdne konania iniciované najmä učiteľkou. Je preto zrejmé, že

išlo o aktuálnu záležitosť. Žiadna zo získaných informácií nenaznačovala, že by mohlo ísť o starú, neaktuálnu kauzu.

Podľa navrhovateľky novinári nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Naopak, je na orgánoch štátu aby zvážili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi (Nálezy IV. ÚS 284/2012 a IV. ÚS 107/2010). Na ťarchu navrhovateľky nemožno pripísať, že v dobrej viere zverejnila informácie od oficiálneho zdroja. Ak skutočne došlo riaditeľkou X. k zneužitiu navrhovateľky ako nezávislého média, a to na osobné a nepravdivé útoky voči jej podriadenej učiteľke, je potrebné to vnímať ako zneužitie pozície osoby v postavení oficiálneho orgánu štátnej správy. Akékoľvek žaloby na ochranu osobnosti a sankcie za zneužitie svojho postavenia by mali smerovať voči pôvodcovi výrokov, a nie vysielateľovi. Redaktor postupoval pri zverejnení informácií od riaditeľky školy, ktorá bola poverená disciplinárnym konaním voči učiteľke rovnako, ako pri získavaní informácií od predstaviteľov polície, ktorí informujú o trestnom stíhaní osôb. Rovnako polícia (ako aj riaditeľka školy) nie je v konaní nestranná, keďže preukazuje trestnú zodpovednosť podozrivej osoby (porovnateľné s disciplinárnou zodpovednosťou učiteľky). Napriek tomu je prirodzené, že informácie získané od polície sa považujú za informácie z oficiálnych zdrojov, o ich pravdivosti sa nepochybuje a v dobrej viere ich novinári zverejňujú. Identický postup bol použitý pri uverejnení tvrdení riaditeľky školy X. Y..

Podľa navrhovateľky fáza dokazovania predstavuje kľúčovú zložku rozhodovania. Dokazovaním dochádza v podstate k zisťovaniu skutkového stavu spôsobmi, ktoré sú v medziach zásady zákonnosti, zásady materiálnej pravdy, zásady voľného hodnotenia dôkazov a zásady súčinnosti s účastníkmi konania. Kvalita dokazovania a presvedčivosť zistenia skutkového stavu je základom správneho právneho posúdenia a výsledného rozhodnutia vo veci. V zmysle § 14a ods. 8 zákona o vysielaní a retransmisii sa odporkyňa v rámci zisťovania skutkového stavu veci oboznamuje s obsahom sťažnosti a prerokúva sťažnosť na svojom zasadnutí najneskôr do 90 dní od doručenia sťažnosti. Na zisťovanie skutkového stavu veci ako podkladu pre posúdenie veci, vydanie rozhodnutia sa okrem zákona aplikuje v súlade s § 71 ods. 1 zákona i zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „SP“). Podľa § 32 ods. 1 SP je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Nie je pritom viazaný len návrhmi účastníkov konania. Správny orgán si musí zabezpečiť potrebné dôkazy na úplné a presné zistenie skutkového stavu. Účastník konania (navrhovateľ) v zásade nie je povinný (okrem skutočností uvedených explicitne v zákone) predkladať odporcovi žiadne dôkazy, resp. robiť návrhy na dokazovanie, ktoré by mu umožnili v konaní dospieť k určitému záveru. Odporca je naopak povinný aj bez ohľadu na existenciu alebo neexistenciu dôkazov predložených účastníkom konania nájsť v konaní objektívnu pravdu. V súlade s ustanovením § 3 ods. 4 a 5, resp. § 32 ods. 1 SP základom pre akékoľvek rozhodnutie odporcu musí byť úplne a presne zistený skutkový stav. Za týmto účelom je správny orgán povinný (nie len oprávnený) zaobstaráť si zákonné podklady pre svoje rozhodnutie. Podkladom pre rozhodnutie sú podľa § 32 ods. 2 SP najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Podľa ustanovení SP možno na dokazovanie relevantných skutočností prípadu použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Za dôkazné prostriedky považuje § 34 SP najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohľadku.

Odporkyňa si v danej veci nezabezpečila dostatočné podklady pre rozhodnutie, najmä nevykonala žiadne relevantné dokazovanie. Rozhodnutie vychádza len z domnienok odporkyne bez toho, aby bol na základe relevantných podkladov ustálený predovšetkým skutkový stav. Navrhovateľka poukazuje príkladom na nasledovné nesprávne závery odporkyne v rozhodnutí, ktoré zapríčinili nesprávne rozhodnutie vo veci a to, že dotknutá učiteľka bola z oboch príspevkov identifikovateľná, v príspevku bol zobrazený dom dotknutej učiteľky a že odporca skúmal a hodnotil výroky, ktoré v príspevku neodzneli.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že predpokladom pre správne právne posúdenie veci a aplikáciu ust. § 19 ods.1 písm.a/ zákona je posúdenie obsahu a spôsobu spracovania príspevku vo vzťahu k možnému

zásahu do základných práv a slobôd iných osôb. Iba v prípade, ak odporca správne právne posúdi, že príspevok bol spôsobilý zásahu do základných práv a slobôd príslušnej učiteľky, môže aplikovať i danú právnu normu na rozhodnutie vo veci a uložiť sankciu. Informácia o tom, že rodičia sa sťažovali na nevhodné správanie sa učiteľky, pochádza priamo od riaditeľky základnej školy Y., X. Y., ktorá sa vyjadrila redaktorovi pred kamerou a jej stanovisko bolo odvysielané. Bola si dobre vedomá, že je oficiálne snímaná a jej vyhlásenia budú odvysielané v spravodajskej relácii najsledovanejšej televízie na Slovensku. Riaditeľka Y. tiež musela vedieť, že v prípade oznámenia nepravdivých údajov o učiteľke J., ktoré sú spôsobilé značnou mierou ohroziť jej vážnosť u spoluobčanov, poškodiť ju zamestnaní, v podnikaní, narušiť jej rodinné vzťahy alebo spôsobiť inú vážnu ujmu, by sa dopustila trestného činu ohovárania.

Redaktor nemal preto dôvod pochybovať o pravdivosti vyjadrení "úradnej osoby", ani sa domnievať, že oficiálny, štatutárny predstaviteľ školy mu môže poskytnúť nepravdivé informácie. V súlade so svojimi povinnosťami a zodpovednosťou považoval informácie (po ich preverení a aj v spojení s ďalšími získanými podkladmi) za spoľahlivé a v dobrej viere ich odvysielal. Redaktor sa v príspevkoch vyhol subjektívnemu hodnoteniu konania učiteľky, žiadnym spôsobom nenaznačil, že k opísaným konaniam skutočne došlo a tiež učiteľku nevykresloval negatívne. Takéto negatívne hodnotenie pochádzalo od oficiálneho zdroja - riaditeľky školy a za jej výroky obdobne ako za výroky predstaviteľov štátu na tlačových konferenciách nemôže byť vysielateľ zodpovedný. Navrhovateľka poukázala na judikáciu Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej nie je novinár povinný si preverovať pravdivosť informácií, ktoré mu boli poskytnuté z oficiálnych zdrojov, resp. oficiálnych správ (rozsudky ESĽP: Colombani a ostatní proti Francúzsku, 2002, a Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku, 1999). ESĽP tiež judikoval, že v prípadoch, keď média prispievajú do verejnej diskusie o oprávnených obavách verejnosti, musia mať možnosť opierať sa o oficiálne informácie bez toho, aby boli povinné vykonať nezávislý prieskum. Otázkou verejného záujmu je nepochybne aj téma možného nevhodného správania sa učiteľov k deťom. Kritika spoločenských javov je potrebná a v zásade ju nemožno považovať za zásah do práv chránených § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo § 19 ods. 1 písm. a) ZoVR. V danom prípade sa novinár oprávnene spoľahol na vyjadrenie štatutárneho zástupcu školy a jeho vyjadrenie konfrontoval s rodičmi žiakov a priestor na vyjadrenie sa snažil poskytnúť aj dotknutej učiteľke, avšak neúspešne, a preto ďalšie preverovanie nebol v zmysle stabilnej judikatúry slovenských súdov aj ESĽP povinný vykonať. V prípade, ak novinárovi poskytne stanovisko napr. minister, novinár pravdivosť jeho tvrdení nepreveruje u zamestnancov ministerstva a rovnako v prípade vyjadrení riaditeľa školy, nie je potrebné túto informáciu potvrdzovať u jemu podriadených učiteľov, či iných zamestnancov školy. Odporkyňa sa vo svojom rozhodnutí otázke zdroja informácií nevenovala bližšie a s týmito argumentami navrhovateľky sa vôbec nevysporiadala.

Navrhovateľka je toho názoru, že rozhodnutím došlo k zásahu do jej práv garantovaných čl. 46 a nasl. Ústavy SR (právo na súdnu a inú právnu ochranu) a čl. 26 Ústavy SR (právo na slobodu prejavu).

Navrhovateľka namietala predovšetkým ustanovenie § 3 ods. 5 SP, podľa ktorého rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, ustanovenie § 32 ods. 1 SP, podľa ktorého správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. V zmysle ustanovenia § 46 SP musí byť rozhodnutie v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Ustanovenie § 47 SP stanovuje náležitosti administratívneho rozhodnutia. Navrhovateľka sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je v rozpore s citovanými ustanoveniami SP.

Odporkyňa ako správny orgán nezistila úplne a presne skutkový stav a rovnako možno namietat proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa jasne neuviedla, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, ktoré z nich mala za preukázané, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov. Tiež sa náležite nevysporiadala s argumentmi a námietkami navrhovateľky ako účastníčky konania, ktoré prezentovala v písomnom podaní z 25.08.2014.

V súlade s uvedeným a na základe spomenutej rozhodovacej praxe je navrhovateľka toho názoru, že odporkyňa ako správny orgán svojím rozhodnutím v danej veci zasiahla do práv garantovaných v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a napadnuté rozhodnutie je pre svoje formálne vady v rozpore s ustanoveniami § 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 3 SP.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie nemá hmotnoprávne ako ani procesne oporu v platných právnych predpisov, je podľa názoru navrhovateľky nezákonné a ukracuje ju na jej právach. Ústava SR v čl. 26 ods. 1 ustanovuje, že sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Ústava SR zároveň v čl. 26 ods. 2 priznáva každému právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na to, že podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s Ústavou SR. Ak teda Ústava SR v čl. 26 chráni slobodu prejavu a umožňuje toto právo obmedziť iba za taxatívne stanovených okolností, je na príslušných orgánoch aplikovať vyššie uvedené ústavné požiadavky pri výklade a použití zákonných ustanovení.

Navrhovateľka má za to, že v uvedenom prípade nie sú splnené ústavné dôvody na obmedzenie slobody prejavu. Vec sa týka verejného záujmu a formalistické hodnotenie veci zo strany odporkyne odporuje podstate a zmyslu práva. Odporkyňa sa teda pri obmedzení práva na slobodu prejavu neriadila čl. 13 ods. 4 Ústavy SR a § 19 ods. 1 písm. a/ zákona vykladala v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

K odvolaniu navrhovateľky sa vyjadrila odporkyňa, ktorá uviedla, že navrhovateľka nezohľadňuje základné delenie práva v SR na verejné a súkromné. Zamieňa si tak súkromnoprávne nástroje na ochranu osobnosti s verejným záujmom na tom, aby vysielanie audiovizuálnych médií nezasahovalo spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. V prípade konania Rady o porušení povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. chráni verejný záujem na tom, aby vysielaním regulovaných subjektov nedochádzalo k zásahom do ústavou zaručených práv a slobôd iných, pričom ak v rámci výkonu dohľadu nad dodržiavaním zákona Rada zistí, že došlo k zásahu do osobnostných práv, musí konať, hoci aj bez ohľadu na vlastný postoj dotknutých osôb, keďže sa jedná o porušenie povinnosti vyplývajúcej z predpisu verejného práva. K uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Sž/22/2012 konštatoval: „Rada chráni verejný záujem, aby vo vysielaní vysielateľov nedochádzalo k neoprávneným zásahom do ľudskej dôstojnosti. Občiansko-právne spory týkajúce sa ochrany osobnosti, ktoré rozhodujú všeobecné súdy, predstavujú úplne iný procesný inštitút ochrany, na ktorý konanie o porušení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., kde má právomoc konať a rozhodovať Rada, nemá vplyv.“. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Sž/26/2012, keď uviedol, že: „...ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. nesplňuje občianskoprávne konanie o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka ako sa to mylne domnieva navrhovateľ.“. Podstatným skutkovým stavom, ktorý pri tomto posudzovaní Rada zohľadňuje je odvysielaný obsah. Z uvedených skutočností vyplýva, že rozhodnutie Rady v súvislosti s porušením ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, sa týka kvalitatívne odlišného predmetu ochrany ako súkromnoprávne konanie na ochranu osobnosti, ktorého sa dovoľáva navrhovateľ. Ak by sa citované tvrdenia navrhovateľky uznali ako dôvodné, podľa názoru odporkyne by to automaticky viedlo nielen k nevykonateľnosti § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., ale aj k spochybneniu ustálenej rozhodovacej praxe Rady a príslušnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto oblasti. Odporkyňa sa v tejto súvislosti odvoláva na názor Ústavného súdu SR, ktorý v obdobnej veci vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 88/2014-21 konštatoval, cit. „Právny názor formulovaný sťažovateľkou by v konečnom dôsledku viedol k neaplikovateľnosti § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, čo zrejme nebolo zámerom zákonodarcu, keď zákon o vysielaní a retransmisii schvaľoval ... ústavný súd poukazuje na postavenie Rady ako orgánu štátnej správy chrániaceho verejný záujem, ktorý sa v § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii

konkretizuje do podoby verejného záujmu na ochrane ľudskej dôstojnosti pri poskytovaní programovej služby. Výklad administratívnoprávnej kompetenčnej normy nemôže vyústiť do úplného popretia kompetencie, ktorá je orgánu verejnej správy touto normou priznaná. I posledná námietka sťažovateľky je preto podľa názoru ústavného súdu nedôvodná“.

Ku skutočnosti, že predmetnými príspevkami dotknutá učiteľka bola podľa napadnutého rozhodnutia identifikovateľná na základe zobrazenia jej domu navrhovateľka uvádza, cit. „Dom učiteľky nebol v príspevku 1 zobrazený vôbec, a to ani náznakom...“. Navrhovateľka sa podľa všetkého dôkladne neoboznámila so skutkovým stavom v prejednávanej veci. Jej obrana je v tomto bode založená na obsahu príspevku 1, odvysielaného na TV Markíza v programe Prvé televízne noviny. Uvedený príspevok však nezodpovedá programu posudzovanému v prejednávanej veci v plnom rozsahu, keďže sa líši práve v tom, že v závere programu poskytnutom v rámci AVMS bolo zobrazené aj obydlie dotknutej učiteľky. Hoci niet sporu o tom, že ide iba o časti domu, odporkyňa má za to, že napríklad susedia dotknutej učiteľky mohli danú osobu, navyše v spojení s ostatnými skutočnosťami uvedenými v programe, jednoznačne identifikovať. Odporkyňa pri formulovaní odôvodnenia rozhodnutia vychádzala z predpokladu, že nie je významné, či bol predmetný dom zobrazený celý, alebo iba v niektorej jeho časti, ale podstatnou je nespochybniteľná skutočnosť, že dotknutá osoba bola pre užšiu verejnosť (susedia, časť rodiny) identifikovateľná. S ohľadom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že na porušenie povinnosti vysielateľa zakotvanej v ustanovení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. postačuje, aby boli osoby, do ktorých ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd malo byť programovou zložkou vysielateľa alebo jej časťou zasiahnuté, dostatočne identifikovateľné pre užšiu verejnosť (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽ/4/2010), je uvedené konštatovanie Rady, s ktorým sa navrhovateľka zjavne stotožňuje, dostatočné na to, aby predmetné príspevky viedli k zásahu do osobnostných práv konkrétne identifikovateľnej osoby.

Pokiaľ ide o konkrétne označenie riaditeľky školy, navrhovateľ okrem iného uvádza, cit. „Práve vyjadrenie riaditeľky malo zabezpečiť objektivitu príspevkov a potvrdilo, že navrhovateľ čerpal informácie z relevantného - oficiálneho zdroja. Odporca túto skutočnosť hodnotil len čiastočne a bez celkových súvislostí. Z doterajšej rozhodovacej činnosti odporcu je totiž pravdepodobné, že ak by navrhovateľ nedal priestor riaditeľke školy (a túto by relevantne v príspevkoch neoznačil), mohol by odporca preto sankcionovať navrhovateľa z iného dôvodu, a to napr. pre neobjektivitu, absenciu plurality, nedostatočne zistený skutkový stav a podobne.“. Riaditeľku školy nie je v prejednávanej veci možné považovať za relevantný oficiálny zdroj, a to z dôvodu jej zaujatosti. Argument navrhovateľky, že meno a priezvisko riaditeľky školy musela uviesť z dôvodu zachovania objektivity príspevkov, je preto s ohľadom na porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii irelevantný, zvlášť so zreteľom na skutočnosť, že k jednoznačnej identifikácii dotknutej osoby užšou verejnosťou mohlo dôjsť práve na základe spojenia zobrazenia riaditeľky školy a časti obydlia dotknutej učiteľky.

Odporkyňa čiastočne súhlasila s konštatovaním, že navrhovateľka vyvinula určité úsilie s cieľom zachovať anonymitu dotknutej učiteľky, čo Rada náležite zohľadnila pri stanovení výšky pokuty, ako však vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (najmä str. 7), toto úsilie nebolo v konečnom dôsledku dostatočné a danú učiteľku bolo možné, minimálne z hľadiska užšej verejnosti, jednoznačne identifikovať. Na tomto závere nič nemení ani ďalšie tvrdenie navrhovateľky, cit. „osoby, ktoré učiteľku z príspevkov identifikovali, o kauze už predtým vedeli, a išlo teda len o „pripomenutie“ im známych skutočností. Je prakticky vylúčené, aby osoby, ktoré o obvineniach voči učiteľke J. nevedeli, ju mohli z príspevkov identifikovať.“. Odhliadnuc od skutočnosti, že ide o nepodložené, špekulatívne tvrdenie (najmä pokiaľ ide o susedov dotknutej osoby, o ktorých sama navrhovateľka tvrdí, že patria do kategórie užšej verejnosti, schopnej identifikácie na základe obsahu príspevkov), z hľadiska povinnosti podľa § 19 ods. 1 ide aj o tvrdenie irelevantné.

V každom prípade je zarážajúce, že na jednej strane navrhovateľka odôvodňuje aktuálnosť príspevkov prebiehajúcimi súdnymi spormi v danej veci, o ktorých však na strane druhej tvrdí, že o nich v čase odvysielania príspevkov nevedela. Navrhovateľka si zamieňa súkromného a verejného práva,

keď uvádza, cit. „Akékoľvek žaloby na ochranu osobnosti a sankcie za zneužitie svojho postavenia by mali smerovať voči pôvodcovi výrokov, a nie vysielateľovi.“. Rada v tejto súvislosti pripomína, že v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z. má vysielateľ za odvysielaný obsah objektívnu zodpovednosť, posilnenú o skutočnosť, že dané príspevky boli pred odvysielaním redakčne upravované, nešlo teda o živé vysielanie. Navrhovateľka porovnáva postavenie riaditeľky školy s postavením polície, keď uvádza, cit.

„Redaktor postupoval pri zverejnení informácií od riaditeľky školy, ktorá bola poverená disciplinárnym konaním voči učiteľke rovnako, ako pri získavaní informácií od predstaviteľov polície, ktorí informujú o trestnom stíhaní osôb. Rovnako polícia (ako aj riaditeľka školy) nie je v konaní nestranná, keďže preukazuje trestnú zodpovednosť podozrivej osoby (porovnateľné s disciplinárnou zodpovednosťou učiteľky). Napriek tomu je prirodzené, že informácie získané od polície sa považujú za informácie z oficiálnych zdrojov, o ich pravdivosti sa nepochybuje a v dobrej viere ich novinári zverejňujú. Identický postup bol použitý pri uverejnení tvrdení riaditeľky školy X. Y..“

Odporkyňa odmieta uvedený argument ako zvlášť absurdný v prípade, keď navrhovateľka mala, ako vyplynulo v priebehu správneho konania č. 551/SKO/20147, k dispozícii jednoznačnú informáciu polície o právoplatnom ukončení vyšetrovania, napriek tomu však obvinenia rodičov voči dotknutej učiteľke podložil výroky riaditeľky školy, o ktorých vedela, že vychádzajú z neprávoplatného disciplinárneho rozhodnutia ("k tomu sa nemôžem zatiaľ vyjadrovať, lebo je to v štádiu súdneho konania").

V ďalšom bode odvolania navrhovateľka namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu, pričom konkrétne k prejednávanej veci uvádza, cit. „Odporca si v danej veci nezabezpečil dostatočné podklady pre rozhodnutie, najmä nevykonával žiadne relevantné dokazovanie. Rozhodnutie vychádza len z domnienok odporcu bez toho, aby bol na základe relevantných podkladov ustálený predovšetkým skutkový stav. Navrhovateľ poukazuje príkladom na nasledovné nesprávne závery odporcu v rozhodnutí, ktoré zapríčinili nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa navrhovateľky všetky nesprávne skutkové závery odporcu prispeli k vytvoreniu jeho predstavy o skutkovom stave a následne k jeho konečnému právnomu záveru. Vzhľadom na to, že jednotlivé skutkové zistenia boli nesprávne, má táto skutočnosť zásadný vplyv aj na finálne rozhodnutie odporcu, ktoré tak vykazuje závažné vady.“

Odporkyňa k uvedeným tvrdeniam konštatuje, že pri prijímaní napadnutého rozhodnutia vychádzala z posúdenia záznamu predmetných príspevkov, pričom v súlade s ustálenou judikatúrou je odvysielaný obsah, resp. jeho prepis/popis, jediným relevantným zistením skutkového stavu na účel rozhodnutia o porušení povinnosti vysielateľa podľa zákona č. 308/2000 Z.z. K jednotlivým bodom, ktoré navrhovateľka príkladom uvádza Rada konštatuje, že pokiaľ ide o bod 1/, ako sa uvádza vyššie, dotknutá učiteľka bola pre užšiu verejnosť identifikovateľná. K rovnakému záveru dospel aj navrhovateľ v odvolaní voči rozhodnutiu č. RP 67/2014. Pokiaľ ide o zobrazenie domu, Rada má za to, že sa s touto otázkou náležite vysporiadala na str. 5-6 vyššie. Odporkyňa dáva opätovne do pozornosti, že táto nesprávna domnienka navrhovateľky vyplýva s najväčšou pravdepodobnosťou z jeho neznalosti skutkového stavu. Pokiaľ ide o bod 3, ako sa uviedlo vyššie, odporkyňa v nijakom prípade neskúmala a nehodnotila výroky, ktoré v programe neodznali. Fakt, že 3 takéto výroky sa chybou uviedli v odôvodnení rozhodnutia predstavuje podľa odporkyne zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozhodnutia, vyplývajúcu z paralelného vyhotovenia dvoch rozhodnutí v rovnakom čase, pričom táto chyba je odstrániteľná bez zrušenia napadnutého rozhodnutia, a to v plnom súlade so správnym poriadkom, konkrétne s ustanovením § 47 ods. 6.

Navrhovateľka následne namietala nesprávne právne posúdenie veci, keď sa opakovane odvoláva na riaditeľku školy ako na oficiálny zdroj, ktorého hodnovernosť netreba overovať, cit. „Informácia o tom, že rodičia sa sťažovali na nevhodné správanie sa učiteľky pochádza priamo od riaditeľky ZŠ Y., X. Y., ktorá sa vyjadrila redaktorovi pred kamerou a jej stanovisko bolo v celosti odvysielané. Tá si bola dobre vedomá, že je oficiálne snímaná a jej vyhlásenia budú odvysielané v spravodajskej relácii najsledovanejšej televízie na Slovensku. Riaditeľka Y. tiež musela vedieť, že v prípade oznámenia nepravdivých údajov o učiteľke J., ktoré sú spôsobilé značnou mierou ohroziť jej vážnosť u spoluobčanov, poškodiť ju v zamestnaní, v podnikaní, narušiť jej rodinné vzťahy alebo spôsobiť inú vážnu ujmu by sa dopustila

trestného činu ohovárania. Redaktor preto nemal dôvod pochybovať o pravdivosti vyjadrení „úradnej osoby“, ani sa domnievať, že oficiálny, štatutárny predstaviteľ školy mu môže poskytnúť nepravdivé informácie. V súlade so svojimi povinnosťami a zodpovednosťou považoval informácie (po ich preverení a aj v spojení s ďalšími získanými podkladmi, napr. vyjadrením rodiča žiaka) za spoľahlivé a v dobrej viere ich odvysielal. Redaktor sa v príspevkoch vyhol subjektívnemu hodnoteniu konania učiteľky, žiadnym spôsobom nenaznačil, že k opisovaným konaniam skutočne došlo. Tiež učiteľku nevykresľoval negatívne. Takéto negatívne hodnotenie pochádzalo od oficiálneho zdroja - riaditeľky školy. Za jej výroky (obdobne ako za výroky predstaviteľov štátu na tlačových konferenciách) nemôže byť vysielateľ zodpovedný.

Odporkyňa poukázala na to, že tvrdenia, ktoré tvorili podstatnú časť príspevkov, smerovali k obvineniu konkrétnej osoby zo sexuálne motivovaného, pedofilného konania, ktoré je nielen absolútne nezlučiteľné s profesijným postavením učiteľa, ale v prípade preukázania ich dôvodnosti by viedli k trestnoprávnej zodpovednosti dotknutej osoby. Spochybnením bezúhonnosti a profesijnej spôsobilosti dotknutej učiteľky príspevky podľa odporkyne jednoznačne zasiahli do osobnostnej sféry tejto osoby (ktorá bola na základe odvysielaných záberov identifikovateľná pre svoje bližšie okolie) a vážne narušili jej ďalšie pracovné uplatnenie, a to v situácii, keď táto osoba nebola za svoje konanie ani trestne, ani nijak inak právoplatne disciplinárne stíhaná. Odporkyňa navyše dala do pozornosti, že stručné vyjadrenie policajnej hovorkyne bolo odvysielané iba v druhom z predmetných príspevkov. V každom prípade skutočnosť, že navrhovateľka disponovala týmto vyjadrením polície, ako nevyvrátiteľného úradného zdroja, ako aj fakt, že riaditeľka školy redaktora upozornila na prebiehajúce súdne preskúmavanie zákonnosti ňou vykonaného disciplinárneho opatrenia, iba potvrdili objektívnu redakčnú zodpovednosť navrhovateľky za vyjadrenia riaditeľky školy, nehovoriac o difamačných vyjadreniach matky jedného zo žiakov školy, a preto odporkyňa opätovne a kategoricky odmietla tvrdenie navrhovateľky o spoľahlivosti informácií získaných od riaditeľky školy.

V poslednom bode odvolania navrhovateľka namietala porušenie svojho ústavou garantovaného práva na spravodlivý proces, pričom však uviedla iba všeobecné argumenty. Odporkyňa v tejto súvislosti konštatuje, že výrok druhý napadnutého rozhodnutia a príslušné odôvodnenie vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, t.j. odvysielaného obsahu, a bolo riadne odôvodnené aj s ohľadom na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto oblasti, pričom odporkyňa sa v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadala so všetkými relevantnými argumentmi, ktoré navrhovateľka písomne predniesla ako účastník konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje odporkyňa napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej sankcie - pokuty považuje rovnako za plne odôvodnenú. V predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnala s argumentmi navrhovateľky. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené odporkyňa žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/68/2014 zo dňa 21.10.2014 vo výroku druhom potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 25.05.2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný, a to z nasledovných dôvodov:

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že navrhovateľka odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA dňa 20.03.2014 program V obci na východe Slovenska sa učiteľka „mucinkovala“ s 9 ročnými deťmi, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahol do osobnej cti dotknutej učiteľky.

Odporkyňa ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom o vysielaní a retransmisii. Jej prvoradým zákonným poslaním, a teda aj prvoradou povinnosťou je presadzovať záujmy verejnosti. Ak pri plnení tejto povinnosti dospeje v záveru, že konaním monitorovaného subjektu došlo alebo dochádza k porušovaniu zákona je oprávnený podľa § 64 a nasl. zákona o vysielaní a retransmisii uložiť sankciu.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Navrhovateľka tvrdila, že odvysielaním predmetných príspevkov neporušila povinnosť stanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, preto, že mala informácie z overeného zdroja, ktorým bola riaditeľka školy, a že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, ako aj, že došlo k zásahu na šírenie informácií.

Na pojednávaní dňa 25. mája 2016 Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil z prednesu právneho zástupcu odporkyne, že vo veci ochrany osobnosti v spore medzi dotknutou učiteľkou a navrhovateľkou rozhodol Okresný súd Bratislava IV tak, že uložil navrhovateľke povinnosť zverejniť ospravedlnenie a zaplatiť nemajetkovú ujmu dotknutej učiteľke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s názorom odporkyne dospel k záveru, že v prejednávanej veci bola jednak daná právomoc Rady konať a rozhodnúť, a to bez ohľadu na skutočnosť, či bolo alebo nebolo právoplatne skončené konanie vo veci ochrany osobnosti, ako to už judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, a na ktoré poukázala aj odporkyňa jednak vo svojom napadnutom rozhodnutí, a tiež i vo svojom vyjadrení k oprávnenému prostriedku navrhovateľky.

Je nepochybné, že navrhovateľka má pri vysielaní programov v rámci programovej služby postupovať v súlade s ust. § 16 ods. 3 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii, t.j. zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov, a názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru a zároveň podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii nesmie programová služba spôsobom svojho spracovania zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Týmto sa do zákona o vysielaní a retransmisii transponoval čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa navrhovateľka uvedenými zásadami dôsledne neriadila, nakoľko odvysielaním predmetných príspevkov v spravodajských reláciách jednoznačne zasiahla do cti a dôstojnosti dotknutej učiteľky. Jednak navrhovateľke bola známa skutočnosť, ktorú mala z overeného zdroja - hovorkyne Policajného zboru v Košiciach, a z ktorej bolo zrejmé, že zo strany dotknutej učiteľky k spáchaniu žiadneho trestného činu nedošlo. Navyše túto informáciu a z tohto zdroja v prvom príspevku vôbec neodvysielala. Naopak, navrhovateľka nemohla, pri vynaložení aspoň bežnej opatrnosti vyhodnotiť vyjadrenie riaditeľky školy ako objektívnu informáciu z objektívneho zdroja, nakoľko z informácií, ktoré mala v čase spracovania príspevkov k dispozícii vedela, alebo mohla a mala vedieť, že dotknutá riaditeľka školy bola poverená preveriť na podnet školskej inšpekcie správanie dotknutej učiteľky, a teda nemohla byť nestranným (objektívnym) zdrojom informácií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že právo na šírenie informácií, avšak rovnako aj právo na ochranu cti a dôstojnosti jednotlivca patrí medzi základné práva, ktoré sú garantované Ústavou Slovenskej republiky, pričom ten kto poskytuje informácie verejnosti v rámci vyváženého spravodajstva

by nemal bažiť po senzáciách za každú cenu a spôsobom spracovania spravodajských príspevkov zasahovať nedôvodne do jeho cti a dôstojnosti. Spravodajstvo poskytované v rámci programovej služby vysielaťom pre verejnosť, musí byť vyvážené a spôsobom svojho spracovania nesmie zasahovať do cti a dôstojnosti iných osôb, inak prestane plniť svoju spoločenskú funkciu a stane sa nástrojom, ktorý môže vážne narušiť spoločenské vzťahy medzi občanmi. V predmetnej veci sa tým navrhovateľka dôsledne neriadila, naopak svojim spravodajským príspevkom mohla u priemerného diváka evokovať stav, že správanie učiteľky vybočilo z rámca očakávaného správania od takejto osoby, a tým zasiahnuť nedôvodne do jej dôstojnosti a cti. Obe reportáže boli odvysielané v ten istý deň v časovom slede asi cca 2 hodín, pričom v druhej reportáži bol prestrih na bydlisko dotknutej učiteľky a v súvislosti s poskytnutým rozhovorom riaditeľkou dotknutej školy bolo teda možné dotknutú učiteľku identifikovať a následne nedôvodne zasiahnuť do jej dôstojnosti a cti.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odporkyňa v danej veci dostatočne zistila skutkový stav veci a zabezpečila si dostatok podkladov tak, aby mohlo byť vo veci náležité a objektívne rozhodnuté. Pokiaľ navrhovateľka namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, z dôvodu nedostatku zistenia skutkového stavu veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval túto námietku za právne opodstatnenú. Po preskúmaní spisového materiálu si Najvyšší súd Slovenskej republiky osvojil názor vyslovený v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení odporkyne, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii a v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj rozhodol. Rozhodnutie odporkyne má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné primárne konštatovať, že ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. nesupluje občianskoprávne konanie o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako sa to mylne domnieva navrhovateľka. Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že v záujme ochrany ľudskej dôstojnosti sa zakazuje v súlade s čl. 22a smernice Rady 89/552/EEC o koordinácii niektorých zákonných ustanovení, regulatívnych opatrení a administratívnych postupov členských štátov, vzťahujúcich sa na aktivity v oblasti televízneho vysielaťa v znení smernice 97/36/EC vysielaťa takých komunikátov, ktoré obsahujú podnety k nenávisti na základe rasy, pohlavia, náboženstva alebo národnosti. V ustanovení sa bližšie špecifikujú všeobecne uznané a uznávané morálne a etické štandardy v oblasti vysielaťných programov. Neprípustnosť vysielaťa programov určitého druhu alebo typu možno vyvodíť predovšetkým na základe trestnoprávnych noriem. V záujme komplexnosti právnej úpravy sa v navrhovanom ustanovení § 19 ods. 1 deklarujú určité obsahové neprípustnosti, a to pod hrozbou osobitných sankcií. Neznamená to však zavedenie preventívnej kontroly obsahu vysielaťa, ale stanovuje sa len zodpovednosťná stránka v rámci obsahu vysielaťa. Navrhované obmedzenia sa uplatňujú na všetky druhy programov, vrátane reklamy a programových oznámení.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaťaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto vecne správne rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatíť súdny poplatok 500 € rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v

konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.